

Retorn a la casa dels pares

L'escriptor i periodista Miquel Pairoli escriu una novel·la que ressegueix els passos de la dissolució d'un llinatge.

El Camp de l'Ombra. Miquel Pairoli. Edicions La campana. "Toc de Ficció" 11, Barcelona, 1995.

El Camp de l'Ombra és el títol de la novel·la que acaba de publicar Miquel Pairoli. L'autor, nascut a Quart d'Onyar (el Gironès), ha emmarcat l'espai nuclear de l'obra en un àmbit geogràfic de referències empordaneses, que es focalitza en el mas centenari dels Isern, i en el bosc i els conreus que domina. Des del segle XVI, generacions d'Iserns han habitat aquest lloc, o n'han fugit,

bastint-ne la història mítica a través de –i fins i tot malgrat– les seves biografies. Cascadun dels membres de la família ha reaccionat davant del que comporta el mas amb actes que ara, a la imaginació, resulten inexplicables. També Alícia, dona, pintora i cosmopolita, i últim referent de la nissaga, hi tornarà impulsada accidentalment per una mena de reclam atàvic. I aprofitarà l'estada, i el tractament terapèutic que ofereix l'enclausament, per entroncar amb un passat xifrat per les figures dels fantasmes familiars.

Aquesta és, podríem dir, la síntesi de la novel·la *El Camp de l'Ombra*. Que basa el seu plantejament, doncs, en aquell component, a cavall entre la intriga i la disgressió dilatòria, que fa assimilar una història mitjançant la recuperació dels seus episodis, evocats a partir d'una presència física cardinal; i que la literatura anglosaxona, i de retruc, el cinema, han sabut explotar a bastament amb obres escrites en moments de decadència històrica o moral. Pensem, per exemple, en *Brideshead revisited* d'Evelyn Waugh, publi-

cada al 1945, i en l'èxit de la seva adaptació televisiva.

Precisament, en la recreació d'una atmosfera domèstica enrarida es basa la facultat tècnica de Miquel Pairoli, que se'n surt molt bé a l'hora d'embossar-ne la dinàmica: amb un tractament hàbil de la informació i mitjançant referències epistolars, pàgines de dietari i salts temporals, lliga i organitza el resseguiment del fil de la nissaga, de manera que queda perfectament retratada amb la suggestió pictòrica del seu llenguatge.

**Antoni Vicent
Torres Torres**